

Samuel Rutherford

Gods koninklijk, soeverein recht in de bekering

Voorzover het ons geopenbaard is, bereidt God gewoonlijk de mensen voor door de wet en door enige voorafgaande gestalten, voordat zij tot Christus getrokken worden. Ik durf niet beslist zeggen, dat God geen gebruik maakt van Zijn koninklijk, soeverein recht, in de bekering van sommigen, wie God genade bewijst, zonder die zware, wettische overtuigingen, ja ik denk, dat Christus tot sommigen komt gelijk een ree of gelijk een welp der herten, springende op de bergen en huppelende op de heuvelen, met wie Hij zich niet houdt aan de regel, die Hijzelf gesteld heeft en die Hij uit de hel ruikt, zonder die voorbereidingen, of dat Hij die tenminste plotseling werkt. Ik zie er niets bezwarends in, dat, evenals God in Zijn handelingen in de natuur vrij blijft in Zijn bedelingen, wij ook Zijn bedelingen in de genade niet kunnen navorsen. Dit is echter zeker, dat Hij nieuwe gebouwen opricht van ongeschikt en knoestig hout en het moet wel gering en onhandelbaar leem zijn, waarvan Christus, Die alle dingen nieuw maakt, geen vat der barmhartigheid formeren kan. De ene natuur of soort van schepsel in een ander te veranderen, zoals een leeuw in een lam, en te maken dat de wolf met het lam verkeert en de luipaard bij de geitenbok neerligt en het kalf en de jonge leeuw en het mestvee tezamen, en dat een klein jongske ze zal drijven, is het eigen werk van de Almacht, wat ook de voorbereidingen of de ongeschiktheid van zondaren is.

7. Zover ik weet, is er onder de Protestantse godgeleerden niet één, die stelt, dat oprecht berouw of ware bekering een werk van de wet is, dat het geloof in Christus voorafgaat. De wet spreekt met geen woord van bekering, maar zij zegt: "Doe dat of u zult sterven" Berouw of bekering is een Evangelisch bestanddeel in een heilige. Christus is verhoogd tot een Vorst, om Israël te geven bekering (Hand. 5:31) en de wet als wet bevat geen woord van Christus, hoewel zij Christus niet kan weerspreken, of wij zouden moeten zeggen, dat er twee tegenstrijdige willen in Christus zijn, dat godslastering is. Ik meen echter, dat de Antinomianen ons toegeven, dat er enige gestalten zijn, die de bekering voorafgaan, want Saltmarsh zegt, als hij over de manier van zijn eigen bekering spreekt: "Een voorname zaak, daarvan ben ik zeker, was, enige zielzaligende vertroosting deelachtig te worden, welke mij aanzette, niet zozeer om mijn benauwdheid te stillen, als om mijn benauwd geweten aan Godzalige leraars te ontlasten" Nu is het gemakkelijk uit de Schrift aan te tonen, dat deze begeerte niet in een onbekeerde ziel zijn kan. Een heelmester, die in de wijze van genezing leerstellig mistast, zal een bedrieglijk vertrooster blijken te zijn. Een ander, Mr. Eaton, zegt: "De personen, die vatbaar zijn voor de rechtvaardigmaking, zijn de zodanigen, die waarlijk gevoelen, welke verloren schepselen zij in zichzelf en in al hun werken zijn; dit is alles, wat God als voorbereiding tot dit hoog en hemels werk aan onze zijde eist, want hierdoor wordt

een mens waarlijk vernederd, en van die mens getuigt God, zeggende: "Ik woon bij die, die van een nederige geest", enz. Hier wordt dus, om iemand vatbaar te maken voor de rechtvaardigmaking, vereist, dat hij een waar gevoel heeft, dat hij in zichzelf en in al zijn werk verloren is.

Doch dit kan geen voorbereidende voorwaarde tot de rechtvaardigmaking zijn, gelijk Eaton zegt, omdat

- (1) het ware gevoelen op het geloof moet volgen en er niet aan kan voorafgaan.
- (2) Het ware gevoelen is aan gerechtvaardigde personen eigen; niets gaat aan de rechtvaardigmaking vooraf, dus zou in ongerechtvaardigden kunnen gevonden worden, wat de gerechtvaardigden alleen eigen is.
- (3) De Antinomianen zeggen, dat zondaren als zondaren, dus bij gevolg alle zondaren, de rechtvaardigmaking in Christus moeten geloven, zonder enige voorafgaande voorbereiding, en deze man zegt, dat alleen zulken, die voorbereid zijn en gevoelen, die gevoelig zijn over de zonde, geschikt zijn voor de rechtvaardigmaking.
- (4) Waarlijk gevoel te hebben van zijn verloren toestand kan niet alles zijn, wat als voorbereiding of als voorafgaande nodig is, want het Woord verbindt nergens een belofte van rechtvaardigmaking aan de ongerechtvaardigde, die zijn verloren staat gevoelt. De aangehaalde plaste uit Jesaja 57 toch spreekt van een gerechtvaardigde zondaar, niet van een ongerechtvaardigde, die alleen voorbereid is, om gerechtvaardigd te worden. Omdat God in die nederige ziel woont, moet hij gerechtvaardigd en bekeerd zijn, volgens Eféze 3:17: "opdat Christus door het geloof in uw harten wone". Zo iemand leeft door het geloof en is dus gerechtvaardigd, want de rechtvaardige zal door het geloof leven (Hab. 2:4; Rom. 1:17; Gal. 3:11; Hebr. 10:38) en die moet door het geloof leven, die de Hoge en Verhevene levend maakt.

Antinomiaanse tegenwerpingen, ten gunste van een onmiddellijk geloven zonder enige voorbereidingen of zielsverbrijzeling, opgelost

1^e Tegenwerping. *Maar om een benauwde ziel te gebiedten, dat zij zich moet vernederen over haar zonde, en bidden, zodat men haar tot de plichten aanzet, zonder haar over Christus te spreken, terwijl die arme ziel in die toestand toch niet bidden kan, is haar te leren gerechtigheid in zichzelf te zoeken.*

Antwoord. Zelfs de Satan kan niet waarmaken, dat wij leren, iemand tot de plichten aan te sporen en over Christus' kracht en genade te zwijgen, waardoor de plichten alleen kunnen verricht worden.

Wij werpen de beschuldiging ver van ons, alsof wij de Anti-christische en Farizeese dwaling zouden voorstaan, dat de mensen tot de plichten moeten aangezet worden als hun gerechtigheid voor God en als de weg, om rust en vrede voor hun zielen te vinden, dat niets van Christus gesproken moet worden.

Het is niets anders dan de Arminiaanse tegenwerping tegen de vrije genade, dat men een benauwde ziel niet tot het gebed moet aanzetten, omdat zij zonder de Geest niet bidden kan, want Petrus vermaande (Hand. 8) Simon, de tovenaer, die in een geheel bittere gal was, dat hij zou bidden, hoewel hij zonder de Geest niet bidden kon. De Antinomianen vermanen bekommerde zielen, al zijn zij onbekeerd, in Christus te geloven en toch zijn zij even onmachtig zonder de Geest te geloven, als zonder de Geest te bidden.

De mensen tot Evangelieplichten aan te zetten, zonder er in te rusten, dat is, hun verloren toestand te gevoelen en in zichzelf aan de zaligheid te wanhopen; van ver naar Christus uit te zien en naar Hem te verlangen, zijn de voorgeschreven wegen, die Christus houdt, om ons pasklaar te maken voor zaligmakende genade.

2^e Tegenwerping. *Aan de zaligheid in zichzelf te wanhopen is een deel van het geloof, zodat u de benauwden van geest vermaant, dadelijk te geloven.*

Antwoord. Dat is niet zo. Judas en Kaïn wanhoopten beiden aan de zaligheid in zichzelf en toch waren zij het zaligmakend geloof niet deelachtig. Het is onmogelijk, dat iemand zich op Christus kan verlaten, zolang hij op valse gronden blijft rusten. Het geloven is een zeilen en zwemmen; schepen kunnen op bergen niet zeilen en het is onmogelijk, op het droge te zwemmen. Even onmogelijk als het is, een ziel te hebben en geen liefde te hebben, evenmin kunnen wij liefde deelachtig zijn, zonder die te werk te stellen; er moet iets zijn, dat wij liefhebben, en Christus werkt de bekering ordelijk; eerst ploegen en uitroeien, en dan zaaien en planten; eerst onttrekt Hij de ziel haar oude minnaars. Wij reizen veel uit om minnaars te zoeken (Jer. 11:36). Wij stellen ons leger op een hoge en verheven berg (Jes. 57:7). God moet ons liefdebed met doornen en distelen bestrooien; Hij zal Efraïm (Hos. 14:9) van zijn afgoden en van zijn rieden op paarden aftrekken en de ziel als wit en schoon papier maken, opdat Christus er een nieuwe Minnaar op drukt. Daarom is het een beginsel van doding, wanneer men een halve weigering geeft aan alle oude minnaars; dat heeft Christus ten doel. (Hoogl. 4:8) Komt bij Mij van de woningen der leeuwinnen, van de bergen der luipaarden.

3^e Tegenwerping. *Saltmarsh* zegt: "Aangezien begeerten, om te bidden en te geloven, soms koud zijn en soms geheel ontbreken, kunnen zij een bekommerde ziel niet bevredigen. Ik moet behalve begeerten ook pogingen hebben; begeerten naar begeerte, en droefheid, omdat ik niet over de zonde kan treuren, zijn maar wettische werken, niet de zodanige als in een gebroken hart vereist worden."

Antwoord. Begeerten, die voor de bekering gaan, zijn niets minder dan genoegzaam, ook kunnen zij geen ontroerd geweten stillen. Hij kent Christus niet, die meent, dat een ontwaakt geweten met iets minder gestild kan worden dan met het bloed van Jezus Christus, dat betere dingen spreekt dan het bloed van Abel. Nooit zullen Protestante godgeleerden zielsrust beloven op voorbereidingen, welke een werk van de wet zijn.

Indien de Antinomianen zielsrust aan ontroerde gewetens kunnen geven door al de beloften van het evangelie, en de geest van Judas of Kaïn doen opkomen, om vertroosting uit te bazuinen, laten zij het doen, doch wij betwijfelen, of zij zwakke, benauwde zielen vertroosten zullen, zolang de Geest rechtstreeks uit de hemel blaast van de Voorspraak van zondaren, Die aan de rechterhand des Vaders zit. Er is een slot op een ontroerend geweten, dat de sleutel van de letter van het Evangelie, of van de tong van mens of engel, niet kan openen. Christus heeft de weg, om benauwden van geest te bevredigen, aan Zichzelf gehouden. Doch de kwestie is nu, veronderstellende, dat u met onbekeerde mensen handelt, of u die wel of niet moet overtuigen, dat de vloek van de wet hen zal treffen, om hen te vernederen en zo tot Christus uit te drijven en of hun te vermanen, dat zij zich vernederen zullen en hun gevaarlijke staat, de staat van de verdoemenis, kennen en hen dus tot die voorbereidende plichten aanzetten, de weg is, om gerechtigheid in zichzelf te zoeken? Wij antwoorden: "neen."

4^e Tegenwerping. *Crispe* schrijft: "Indien wij aan de gelovigen toorn prediken, dan moeten wij hen doen geloven, dat zij onder die toorn liggen, of, dat zij er niet onder liggen. Liggen zij niet onder die toorn, dan is het beter, dat wij ons stilhouden, dan te zeggen, dat zij verdoemd zijn, indien zij die en die zonde begaan; en dat zij onder toorn zullen komen, of ten minste, dat God toornig op hen zal zijn, wanneer zij niet deze en die plichten verrichten en zo en zo heilig wandelen en zulke en zulke goede werken verrichten; wat toch is dit anders, dan de Schrift misbruiken? Wij doen dan alles teniet, wat Christus gedaan heeft; maken God tot een leugenaar en vertellen de gelovigen, dat zij onder een werkverbond zijn. Ik zou aan de gelovigen toorn willen prediken, opdat zij zich onthouden zullen van de zonde, omdat zij van de toorn verlost zijn, niet om van de toorn verlost te worden, want God heeft gezworen,

(Jes. 54) dat "gelijk de wateren niet meer over de aarde zullen gaan, Hij ook also niet meer op Zijn volk zal toornen"

Antwoord. Wij moeten de gelovigen doen weten, dat, indien zij niet geloven en niet in alle heilige plichten waardig in Christus, wandelen, hun geloof slechte waar; en een dood geloof is, en dat de toorn Gods op hen blijft, en dat zij geen gelovigen zijn.

Al zijn zij gelovigen, toch moet hun toorn gepredikt worden, gelijk hun overal in het Nieuwe Testament gepredikt wordt; als de dood (Rom. 6:21, 22), de verdoemenis (Rom. 14:23), de toorn Gods (Ef. 5:6), ondergang, vlamvend vuur, het eeuwige vuur (2 Thess. 1:8; 1 Kor. 3:17; 1 Kor. 11:32, 34; Judas: 7, 8; 1 Tim. 6:9; 1 Kor. 16:22), opdat zij zich zullen benaarstigen, hun roeping en verkiezing vast te maken.

Wat is dit anders dan al de bedreigingen van het Evangelie tot een bespottung te maken? Volgens deze redenering toch, moesten de bedreigingen de uitverkorenen voor hun bekering niet gepredikt worden, omdat wij hen dan een leugen zouden doen geloven, namelijk, dat zij verworpenen zijn en dat zij onder de toorn liggen, terwijl zij in het geheel niet onder de toorn, maar van eeuwigheid van de toorn verlost zijn; en ook moeten dan de Evangelie-bedreigingen niet aan de verworpenen gepredikt worden. Welnu, wijst mij een woord aan, waarin de leraars geboden wordt, de mensen te prediken, dat zij geloven moeten, dat zij beslist verworpenen zijn en onder eeuwige toorn liggen, zonder dat wij weten, dat zij tegen de Heilige Geest gezondigd hebben.

Ook moet bevrijding van de toorn niet even onbepaald door ons geloofd worden, als dat wij geloven, dat de aarde nooit meer door water zal vergaan, en wel hetzij wij geloven en waardig Christus wandelen, of niets van die aard doen, maar naar het vlees wandelen; dat toch is een vergelijking, om het zwak geloof van het volk te versterken. Anders weerleg ik het dus: "hetzij de wereld in Christus gelooft of niet, zij zal nooit weer door water verdelgd worden, " en dat moeten wij volstrekt geloven. Dan is er, volgens deze redenering, geen verdoemenis of toorn te vrezen, hetzij de mensen in Christus geloven of niet. Het tegendeel staat uitdrukkelijk in Joh. 3:18, 36. Ik vat deze verborgenheid aldus op, dat de Antinomianen zouden willen, dat noch de zedelijke, noch de ceremoniële wet gepredikt wordt; daarom schrijft een van hun uitdrukkelijk, dat er geen geboden onder het Evangelie zijn; dat er in het geheel geen bedreigingen of wettige straffen zijn; dat de gehele wet van Mozes, zowel de zedelijke als de ceremoniële, onder het Evangelie is afgeschaft. Dat is een prettig leventje.

5^e Tegenwerping. *Saltmarsh* zegt: "Andere predikanten bevelen de ontroerde ziel, bedroefd te zijn over de zonde, een beter leven te leiden, 'en dan, zeggen zij, zal alles wel zijn'".

Antwoord. De zodanigen, die de mensen met hun droefheid over de zonde niet tot Christus leiden, of tot enigerlei goed leven, dat het leven van het geloof niet is, of daartoe niet medewerkt, zijn niet van de onze, maar zijn Antinomianen.

6^e Tegenwerping. *Anderen*, zegt *Saltmarsh*, 'bevelen de ontroerde ziel, dat zij moet geloven, doch dat zij eerst in zichzelf naar vereisten of voorwaarden moeten zoeken, wat te kennen geeft, dat men wil, dat zij wandelt bij het licht van de spranken, die zijzelf ontstoken heeft.'

Antwoord. Indien dat een wandelen is bij het licht van de spranken, die men zelf ontstoken heeft, dat men aflaat van schandelijke zonden en van het zoeken van de eer van de mensen, die beide doodsteken van het geloof, (Joh. 5:44) welke de mensen onder het ongenoegen van God brengen, zowel voor wij geloven als daarna, dan moet hij, wanneer de Heere die in Zijn wet verbiedt en de tegenovergestelde deugden, zowel de gelovigen als de ongelovigen, gebiedt, met ons tot die vermanen. Te geloven, zonder vernedering en zonder bij zichzelf aan de zaligheid te wanhopen, is vermetelheid; die recht gelooft is als een schipbreukeling op die gebroken plank

terecht gekomen, waar hij eeuwig moet omkomen en vergaan, of zich op de Rots Christus werpen. Voordat de onrechtvaardige rentmeester tot een wijs besluit kwam, was hij tot een "wat zal ik doen?" gekomen. De weg te bewandelen, waarop Christus alle gelovigen brengt, is geen wandelen bij het licht van de spranken, die men zelf ontstoken heeft. Het is een zaak naar geschiktheid in onszelf te zoeken en daarop te vertrouwen, en het is een andere zaak, naar vereisten in ons te zoeken, als voorafgaande plichten, welke door de genade van Christus gewrocht zijn; het eerste verwerpen wij, doch niet het laatste.

Dit citaat van Rutherford is genomen uit zijn befaamde werk : 'Christus stervende en zondaren tot Zich trekkende - deel 1'

<http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2008/11/christus-stervende-en-zondaren-tot-zich-trekkende-deel-1.pdf>